

[Else-Merete Ross.]

opgjorde den samlede sum af tilskud til alle former for kulturel aktivitet og lod befolkningen gennem sociologiske undersøgelser eller opinionsundersøgelser tage stilling til, for det første om den var indforstået med beløbet eller ønskede det højere eller lavere, og for det andet om den ønskede posterne fordelt på en anden måde, så ville resultatet måske blive anderledes, end vi herinde mener det er bedst for befolkningen.

På det kulturelle område er der en særlig grobund for sekteriske bevægelser, der mener sig berettiget til at diktere den øvrige del af befolkningen et bestemt program, men også for en passivitet, en given op på forhånd, enten fordi man mener, det er noget, man ikke har forstand på, eller fordi det overhovedet ikke har éns interesse i samme grad som andre ting.

Vi missionerer hver for sig for bestemte dele af det, vi synes hører hjemme under det, vi kalder kultur, og synes, at det skal de andre med djævelens vold og magt have del i. Naturligvis synes jeg som missionær, vi gør dem en tjeneste dermed, og vi kan påberåbe os eksempler på, at folk er blevet vakt i den grad af den kulturaktivitet, vi synes de skulle have del i, at de selv med glæde er gået over til de frelstés skare. Den stigende tilgang af teatergængere kan give os tro på, at teaterforestillinger virkelig er ved at blive en livsnødvendighed for en stadig stigende del af befolkningen. Men så vidt jeg er orienteret, er det dog kun ca. 16 pct. af befolkningen, der går i teater. Hvad med resten? Skal de opdrages til gerne at ville se teaterforestillinger i et teater? Det er i hvert fald det, vi forsøger at argumentere for ved udvidelse af støtte til børneteater. Som gammel pædagog synes jeg, det er en god ting at opdrage til, men får gamle pædagoger ikke af og til skyklapper på? Det kunne jo være, at folk hellere ville opdrages til selv at være ivrige for at spille teater eller til at blande sig med dem, der optræder som professionelle skuespillere, eller til efter forestil-

lingen at diskutere med dem både indholdet af stykket og måden, hvorpå stykket blev opført — det vil altså sige amatørteater, miljøteater, debatteater — og derfor i hvert fald ville ønske en relativt større koncentration af støtten til disse former i forhold til støtten til det mere traditionelle, etablerede teater. Det ville en undersøgelse måske kunne skaffe os viden om, inden vi skal revidere teaterloven.

Selv hører jeg til dem, der har megen glæde af den direkte oplevelse af teateropførelse, denne give-og-tage-situation, som ikke kan opleves, når teatret videregives via TV-skærmen. Men derfor er det ikke givet, at det svarer til, hvad befolkningen ønsker, og specielt ikke til, hvad de ønsker, der har langt til et teater og derfor hovedsagelig følger teaterforestillinger gennem TV. TV-teatret er en kunstart, der på væsentlige måder adskiller sig fra den direkte oplevelse i et rigtigt teater, men er vel den måde, hovedparten af befolkningen ser de fleste teaterforestillinger på. Som foregående ordførere vil jeg også gerne henvise til „Svejk i anden Verdenskrig“, som hele landet nu fik lejlighed til at overvære den 5. maj, og jeg tror til stor glæde for befolkningen. Jo større decentralisering vi opnår, jo mere folk på det lokale plan i provinsen og i øvrigt også i hovedstadsområdet får mulighed for at lade deres røst høre, eventuelt gennem de kulturelle samråd i kommunerne, som omtales i kulturbetænkningen side 18, desto bedre vil vi kunne blive klar over, hvilke områder inden for det vidtspændte kulturelle felt de særlig ønsker støttet af offentlige midler.

Med dette har jeg ønsket at provokere til fortsat debat på hele det kulturelle område. Jeg ved, at kulturministeren ikke ønsker at læse noget fast, men altid er søgende og åben.

Vi taler så meget om samarbejde og medbestemmelse. Derfor håber jeg, at ministeren, eventuelt gennem den undersøgelse, jeg foreslår, vil være med til både på kommunalt og på statsligt plan at få folk til at give